

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Ketrina Krofta

Mana ģimene teica,
ka viņš nogalināja manu māti.

VIŅI MELOJA...

**AIZDOMĀS
TURAMĀIS**

Ketrina Krofta

**AIZDOMĀS
TURAMAIS**

Kathryn Croft

**THE
SUSPECT**

Ketrina Krofta

**AIZDOMĀS
TURAMAIS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Kr 725

Copyright © Kathryn Croft, 2022
Kathryn Croft has asserted her right to be identified as the
author of this work. All rights reserved.

Ketrinas Kroftas romāns "Aizdomās turamais"

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-149-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents""

Annai un Deikam

PROLOGS

1993.GADA APRĪLIS

Šajā rītā parkā viss ir ļoti kluss, saules gaismā lapotnes viz neskaitāmās zaļā toņa nokrāsās, bet koku zarus dejā ielīgo patīkams vējiņš. Ja neskaita šo aprīļa sākumam neierasto siltumu, viss ir kā parasti, un pavisam noteikti nav nekā tāda, kas liktu secināt, ka šī diena savā ritējumā atšķirsies no visām pārējām.

Ir piecpadsmit minūtes pāri septiņiem, un Lorijai Grīnai nav ne mazākā iemesla domāt, ka viņa nekad vairs neieraudzīs citu saullēktu, ka viņa tā arī neredzēs savu mazo meitiņu pieaugam. Ka laiks rit uz priekšu aizvien tuvāk kaut kam ārkārtīgi neizprotamam. Ka viņa palaidīs garām tik daudzus nozīmīgus notikumus, visu to, ko būtu varējusi piedzīvot pirmo reizi kopā ar savu mazulīti, laimi, skumjas, prieku vai bailes, ko viņas būtu varējušas just abas kopā. Tikai tālab, ka ir kāds, kurš izlems, ka Lorijai te nevajadzētu būt.

Lorija ļaujas mierinošajiem saules stariem, kas piekļaujas viņas ādai. Viņa nav gaidījusi, ka saule būs tik spoža, un pēc dušas nav uzklājusi aizsargkrēmu, bet vismaz meitiņa ir pasargāta zem ratiņu jumta.

Viņa viegliem soliņiem iet pa Klepemas parku un stumj ratiņos sēdošo meitu, dungodama bērnu dziesmiņu, kurai piebalso putni, kas sasaucas virs viņām. Pārāk ilgs laiks ir aizritējis, kopš viņa ir to darijusi... viņa nekad vairs nepieļaus, lai kaut kas novērstu viņas uzmanību. Loriņa palūkojas uz savu meitiņu. "Tagad esam tikai mēs abas. Tu un es."

Loriņa ieelpo tikko nopļautās zāles smaržu, un tas atsauc viņai atmiņā skolas laiku. Ak, kaut toreiz viņa būtu zinājusi... cik daudzkārt vieglākas bija tās dienas, kad visa dzīve vēl bija priekšā kā dāsni pārpilna, neizpētīta ainava. Viņa nebūtu tik ļoti steigusies kļūt pieaugusi, ja būtu zinājusi par visu to, kas sagaida viņu pieaugušas sievietes dzīvē. Un tomēr... tas viss tagad jau ir pagātnē.

Cik brīnišķīgi ir just, ka viņa un Džesa ir vienīgās šajā pasaulē, šajā vietā, tik lielā pilsētā. Loriņa vēlas, kaut varētu iepildīt šīs izjūtas pudelē un paņemt līdzi, jo grib vienmēr to atcerēties.

Loriņa piepeši atskārš, ka pirms izešanas no mājas ir aizmirsusi pabrokastot. Kafija taču neskaitās, vai ne? Tomēr viņai ir vienalga. Svarīga ir tikai mazā meitiņa un tas fakts, ka beidzot viņas ir brīvas un var dzīvot pašas savu dzīvi.

PIRMĀ NODAĻA

TAGAD

Džesika

Kāds viņu novēro. Džesika to zina tikpat skaidri, kā to, ka šajā vakarā norietēs saule. Instinkts lūdzas, lai viņa ir piesardzīga, bet runa nav tikai par to, galvenais ir tas, ka viņa pamana nianses. Visu. Sīkas detaļas, kuras lielākā daļa cilvēku pat neievērotu. Mirdzošu lietūs lāsi uz sakaltušas rudens lapas, satraukti sarauktas garāmgājēju pieres, to, kā mati krīt pāri kāda svešinieka sejai. Viņa redz to visu, jo šādu vērību ir padarījusi par savas dzīves uzdevumu. Džesika vairs nekad nepalaidīs garām to, kas ir pašā acu priekšā.

Viņai ir lieti noderējusi šī spēja pamanīt visu, kam pievēršas skatiens, tas ir palīdzējis viņai gūt panākumus fotogrāfes karjeras veidošanā, kaut arī viņa ir tikai viena no tūkstošiem citu, kas Londonā ar šo mākslu pūlas sagrabināt pietiekami daudz naudas iztikai. Un vispār... kas gan ir veiksmē? Tam vajadzētu nozīmēt arī laimi... tā ir līdzīga firmas zīmei, ideāli pieguļošam apģērbam, taču viņa šo apģērbu nekad nav īsti varējusi valkāt. Džesikai

apkārt vienmēr ir bijusi siena, kas nekad nav ļāvusi īsti baudīt mieru. Bet viņa ir to pieņēmusi. Pārsteidzoši, ar ko gan viņa ir iemācījusies sadzīvot un ko viņai nākas pārciest.

Tas notiek kādā pēcpusdienā, februārim neraksturīgi siltā laikā. Viņa iet pa Kemdenas galveno ielu, saules stari kā smaga sega kļaujas klāt augumam. Džesa vienmēr pēcpusdienā dodas pastaigā; lai cik labprāt viņa pavada laiku savā studijā, reizēm ir nepieciešams iziet svaigā gaisā, lai atgādinātu sev, ka pasaule vēl joprojām pastāv. Turklāt, ja viņa telpās ir uzturējusies pārmēru ilgi, šad tad rodas sajūta, ka sienas varētu sakļauties un viņu nosmacēt.

Šajā dienā ir paredzētas tikai fotosesijas iekštelpās. Lai arī Džesika daudz labprātāk strādā ārā, jo tad viņas radošums var izpausties brīvāk, viņa nekad neatsakās no darba piedāvājumiem.

Kā parasti, Kemdena ir dzīvības pilna, rosīgie Londonas iedzīvotāji steidzas dienas gaitās, un tas Džesai liekas mierinoši. Dzīve nošķirtībā viņai nav piemērota; jau iedomājoties vien par to, viņa sajūt, kā pār muguru pārscrien auksti drebuļi. Šī doma stindzina. Džesai ir nepieciešams, lai apkārt būtu cilvēki. Pūļi. Pastāvīgs dzīvību apliecinošs troksnis.

Džesika pamana vīrieti, kurš nāk viņai pretī, ievēro, ka svešinieka skatiens pie viņas pakavējas pavisam īsu mirkli par ilgu. Džesika viņu nepazīst, tomēr ir pārliecināta, ka redzējusi jau iepriekš. Liekas, viņam varētu būt ap sešdesmit gadiem. Varbūt nedaudz zem, vai nedaudz pāri... tātad diezin vai viņš varētu būt viņas klients, jo tie parasti ir jaunāki. Kad viņš paiet garām, Džesika lēnām

pagriežas un ierauga, ka arī viņš ir apstājies, lai palūktos ciešāk, viņa tumšo acu skatiens ir caururbjošs. Džesiku pārņem visaptveroša vēlēšanās mesties skriešus, instinkts kliež, ka nav labi. "Augstākās pakāpes drošības brīdinājums," viņa nospriež. Taču, protams, šeit viņai nav jābaidās, šajā cilvēku pilnajā Londonas ielā? Ja kaut kas notiktu, būtu simtiem liecinieku.

Paranoja itin bieži mēdz kontrolēt Džesikas spriestspēju; pirms daudziem gadiem notikušais vēl aizvien vajā viņu, kaut arī viņa neko neatceras. Viņai ir tikai informācijas druskas, ko nejauši pateikuši citi. Džesikai apkārt visiem ir zināms, ka viņa neatļaujas par to klausīties. Pat tagad. Informācija ir iegūta tikai no citiem, un tas nozīmē, ka tā nekad nav bijusi Džesikas pašas pieredze, bet ir vienkārši stāsts, kuru filtrējušas vairākas paaudzes ģimenē. Varbūt šis vīrietis vienkārši ir pārskatījis, noturējis Džesiku par kādu citu.

Tas arī viss. Džesika nikni palūkojas uz svešo vīrieti un aizgriežas, pūlēdamās kontrolēt elpošanu.

– Džesika?

Tātad nekādas kļūdas nav. Šis vīrietis precīzi zina, kas viņa ir. Džesika spēji pagriežas un rūpīgi novērtē svešinieka vaibstus: dzeltenīgi brūnas acis, kas novietotas nedaudz par tuvu viena otrai, biezs tumšu, nekārtīgu matu ērkulis, gandrīz apskaužamas sprogas. Tumši pelēks mētēlis, kas izskatās sezonai neatbilstīgi plāns, lai gan šī ir neparasti silta diena.

Tagad vīrietis ir pienācis jau pavisam tuvu Džesikai. Svešinieka acis vēl aizvien ir kā piekaltas viņai, rokas viņš ir sabāzis kabatās. Vēl ir laiks bēgt. Džesikai prātā nozib

iztēles ainas: vīrieša tievā roka izvelk kaut ko no kabatas – vai tas būs nazis? – viņas koši sarkanās asinis krājas lāmā uz ietves, pārklādamas pelēko betonu. Cilvēki iet viņiem garām, itin kā viss būtu absolūti normāli. Džesika pūlas aizgānīt vīzijas, pavēl tām likties mierā; viņa ir tikusi jau pārāk tālu, lai ļautu šīm uzmācīgajām domām kontrolēt viņas rīcību. Tās dienas ir palikušas pagātnē. Šis vīrietis vienkārši ir kāds, ko viņa nevar atcerēties, tas arī viss.

– Kas vaicā? – Džesikas vārdi ir asi un strupi, tie gandrīz noslikst čikstoņā, ko rada autobuss, bremzējot ielas otrā pusē. Kamēr nebūs uzzinājusi, kas viņš tāds, viņa parādīs, ka nav nekāds vieglais mērķis. Viņa kontrolēs situāciju.

Rit sekundes, vīrietis turpina cieši skatīties, nesakot ne vārda. Tomēr skatiens nav ne smags, ne ļaunu vēstošs. Vairāk liekas, ka viņš pūlas atrast vārdus, ar acīm mērīdams vai katru viņas auguma collu.

Džesika pagriežas uz iešanu; viņai nav laika šādām lietām.

– Nē, pagaidi. Lūdzu. – Viņš pasper soli uz priekšu, pastiepj roku. Tā dreb.

– Kas jūs esat, un ko vēlaties? – Džesikas tonis ir pat vēl ledaināks nekā iepriekš.

Vīrietis dziļi ievēl elpu. Trīc ne tikai viņa plauksta, bet visa roka. Iespējams, ka viņš ir lietojis narkotikas. Viņš noteikti ir kaut kāds atkarīgais. – Es esmu... es ... es pazinu tavu māti. Loriju. – Svešinieks apklust un gaida, kamēr šī informācija nogulsnējas. – Kā tev liekas, vai mēs varam parunāt?

Tajā mirklī Džesika jau skaidri zina, kas ir šis cilvēks,

par spīti tam, ka nekad nav spējusi atsaukt atmiņā viņa seju. Viņi ir tikušies jau iepriekš. Viņai krūtīs savelkas ciešs kamols, ir grūti elpot. Viņa smok. – Vācies projām, ej ellē!

– Lūdzu! – Viņš jau atkal paceļ roku. Tagad tā vairs tik ļoti nedreb. – Es lūdzu tikai piecas minūtes tava laika. Mēs varam runāt šeit pat, uz ielas, ja tā tu juties drošāk. Tici, neesmu ieradies tevi biedēt, un negrasos nodarīt tev neko ļaunu. – Viņš pakāpjas soli atpakaļ, dziļi ievelk elpu. – Es tikai gribu, lai tu dzirdētu patiesību. Es zvēru, ka pēc tam likšu tevi mierā. Tu mani nekad vairs neredzēsi, tev nekad vairs nenāksies mani klausīties. Es apsolu.

Džesikai kabatā ir trauksmes ierīce, tā ir auksta un stabila, viņa tai pieskaras ar pirkstiem. Viņa varētu to iedarbināt, tad atskanētu caururbjošs troksnis, kas teju pārplēstu viņiem bungādiņas, pievienojoties jau esošajai ielas kakofonijai. Tomēr šajā vīrietī, kurš nožēlojams un sašļucis stāv viņai pretī, lūgdamies pēc uzklausišanas, ir kaut kas tāds, kas neļauj viņai trauksmes pogu nospiegt.

– Saki, kas tev sakāms, – Džesika pieprasa, – bet nenāc man tuvāk. Paliec, kur esi. – Kuru katru brīdi viņa varētu sabrukt. Viņa nekad vēl nav jutusies šādi; viņa allaž ir atvirzījusi no sevis visu, kam nav vēlējusies pievērsties, ieslēgusi kaut kur tālu, neļaujot aizbēgt. Tomēr Džesikai jau ir plāns: viņa ļaus šim briesmonim pateikt to, kas nu viņam ir sakāms, bet pēc tam pielietos visu, ko apguvusi paš aizsardzībasursos. Viens karatē paņēmiens, neļaujot viņam attapties, un viņš jau būs nogāzts zemē, tad viņa izsauks policiju. Ir tikai jāiztur pietiekami ilgi, lai viņš pagūtu atzīt, ka ir noslepkavojis viņas māti tajā rītā parkā.

– Es to neizdarīju, – viņš saka tik klusu, ka viņa vien

ar grūtībām saklausa šos vārdus. – Es nekad nebūtu... – Viņš izskatās trausls. Zem acīm viņam ir milzīgi zilgani maisiņi, āda izskatās tik plāna, ka, šķiet, varētu pat pārplīst, ja kāds tai pieskartos. Viņa vārds ir Natenjels. Natenjels Frenčs. Viņš dzīvoja viens parka tuvumā. Tā ir viena sīka informācijas drupata, kuru Džesika bija atļāvusies uzzināt.

Viņa dziļi ievēl elpu. – Tu izsekoji mani uz ielas, lai pavēstītu tos pašus melus, ko melsi pirms visiem šiem gadiem? Pirms divdesmit astoņiem gadiem!

– Tie nav meli, – viņš žēlā balsī saka. – Es zvēru... neesmu vainīgs. Es nemūžam nebūtu varējis izdarīt kaut ko... tik briesmīgu. – Vīrietis redzami trīc, un kādā sekundes daļā Džesikai kļūst viņa pat mazliet žēl.

Džesika papurina galvu, pakāpjās atpakaļ. – Es saucu policiju. Tā ir uzmāksšanās. – Viņa ieliek roku kabatā un izceļ mobilo telefonu.

– Nē, lūdzu, pagaidi! Tev ir jāuzzina patiesība. Tev jādzird tā no manis.

Kostīmā ģērbusies sieviete, ejot garām, uzsmaida viņiem un dodas uz Kemdenas staciju. Viņa pat nenojauš par tām liesmām, kas aprij Džesiku, par to, cik svarīga ir šo divu cilvēku saruna.

– Kā tu atradi mani? – viņa vaicā. – Neviens nezina, kas esmu.

Džesika ir kļuvusi par citu cilvēku, viņa vairs nav tā, kura bija līdz divarpus gadu vecumam, viņa ir izdzēsusi to laiku, jo tikai tā varēja turpināt dzīvot.

Viņš atklepojas. – Tas prasīja ilgu laiku. Gadus. Tomēr tevis atrašana nebija lielākā problēma. Grūtāk bija atrast